

во прилъжаніе. Ето, Менторе, причинитѣ, заради които вий ма намѣрихте че съмъ толкози много устарѣлъ.“

Слѣдъ като свърши Идоменея разказа на своитѣ страданія, той поиска помощта на Телѣмаха и на Ментора въ войната която предприемаше. „Ще вы испроводѣж, думаше той, въ Итака, щомъ са свърши войната. Между туй ще проводѣж кораби къмъ найдалечнытъ страны за да получѣж извѣстія за Одиссея. На което и да бы мѣсто на извѣстнытъ земи да го е хвърлила бурята или гнѣвътъ на нѣкое божество, азъ ще сполучѣж да го отървѣж. Дано само да е живъ до сега! Колкото за васъ азъ ще вы испроводѣж сѣ найдобрытъ кораби които нѣкога сѣ построяваны въ островъ Критъ; тѣ сѣ направены отъ дръвье сѣчены въ сѣщата гора Ида, дѣто са роди Юпитеръ. Туй священно дърво не гине въ волнытъ: вѣтроветѣ и канарытъ го чествоватъ. Самъ Нептунъ, ако и разгнѣвенъ, не ще посмѣе да подигне волнытъ срѣщо него. Увѣрете са прочее че ще са завърнете благополучно и лесно въ Итака и никое враждебно божество нема да вы направи да са скитате по безпредѣльнытъ морета; преходѣтъ е краткъ и лесенъ. Испроводете финикійскыя корабъ който вы донесе до тука, и друго не мыслете освѣнь да придобыете славата че сте спомогнѣли на основаніето на новото царство на Идоменея за поправенѣ на бѣдствіята му. Само подъ туй условіе, о сыне Одиссеевъ, ще можете са мысли достоинъ за баща си; и даже когато неумолимата сѣдба го е свела въ мрачното царство на Плутона, цѣла Гръція съ радость бы помислила че го вижда въ васъ.“

На тѣзи думы Телѣмахъ пресѣче Идоменея: „Нека испроводимы, рече той, финикійскыя корабъ. Защо са маемы че не земемъ оржжіята за да отблъснемъ неприятелитѣ ви, които днесъ сѣ и наши. Ако ный станихмы побѣдители въ Сицилія въ полза на Ацеста Троянеца и неприятеля на Гърцитѣ, не трѣба ли да смы поревностны и побогоугодны като воюваме въ полза на единъ герой Гъркъ който наймного е сѣдѣйствувалъ за събарянѣно на града на Пріама? Оракултъ който преди малко чухмы не ни позволява никакъ да са сумняваме въ туй.“